

МИСИОНСКИ СТИХОВИ

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2019

Сабота, 5 октомври 2019

1. ШАЈКА ВО СТРЕЛКАТА НА ЦРКОВНИОТ ЧАСОВНИК

„Господарот мурече: „Убаво, добар и верен слуго! Во малку беше верен, над многу ќе те поставам; сподели ја радоста со својот господар!“ (Матеј 25,21).

Се зборува како шајката која била закована во стрелката на црковниот часовник почнала вака да размислува: мала сум, невидлива, непозната и непризната. Сите се одушевуваат на стрелката на часовникот, на катедралата и на нејзините масивни ѕидови и врати, на обоените прозорци и на внатрешните украси. А која сум јас? Никој и ништо. Не сакам повеќе вака. Ќе го напуштам моето место. Стрелката може без мене и катедралата и светот кој ѝ се воодушевува. И шајката паднала. Се стркалала од часовникот и паднала на олукот, во кој се собирало вода. Тука за’рѓала, немоќна да се извлече и да биде и понатаму од некаква корист.

По некое време, стрелката испаднала од своето место. Вода почнала да влегува во нејзиното место, да ги мокри деловите на часовникот и полека да продира во катедралата и да ги уништува украсите. Сето тоа мошне доцна го забележале и штетата била огромна поради тоа што малата шајка го напуштила своето место.

Не сме ли ние мали шајки во големата духовна градба, Божјата црква? Мислиме ли како и онаа шајка дека сме мали, непознати, непризнати, некорисни? Бог нека ни помогне да останеме на своето место кое Творецот на црквата ни го одредил кога нè повикал во неа и нè поставил на местото кое сега го заемаме. Тука сме од судбоносна корист на Божјата црква. Да ја вршиме верно службата како драгоцената шајка!

Сабота, 12 октомври 2019

2. ДОБРИ СОСЕТКИ

„Кој ве прима вас, ме прима Мене, а кој ме прима Мене, го прима Оној, кој ме пратил!” (Матеј 10,40).

Целата месна црква одлучила да отиде со литература на работа во жолтите полиња на околината во која се наоѓала. Две родени сестри ја добиле улицата во местото во кое живееле. Така дошле и до својата куќа, во која живееле повеќе семејства. Кога при работата стигнале и до својот кат требало да затропаат на вратата на своите добри соседи, на која порано често знаеле да тропнат. Но овој пат со друга цел – да го споделат своето животно искуство со Бога и да им понудат духовна литература. Соседите срдечно ги примиле и почнале да си разговараат. Разговорот полека се насочил кон темата за постоењето на Бога, за тоа кој е Бог во нивниот живот. Кога нивните соседи чуле за она што овие две сестри им говореле, необично се изненадиле. „Па зошто за ова порано не ни зборувавте? Го сакаме тоа. Ние сме побожни луѓе, кажете ни повеќе за вас, зашто ве гледаме дека секогаш зрачите со среќа, радост и спокојство. По половина час поминат во разговор, прво старата мајка на домот изразила желба да отиде со нашите сестри во нашата црква веднаш првата сабота. И отишла. А кога нејзиниот син и снаа ја чуле од мајката вистината за Исуса Христа, по извесно време и тие одлучиле да ја посетат адвентистичката црква. Така на крајот од таа година мајката и снаата се крстиле, а синот поради потешкотиите околу саботата морал да го одложи своето крштевање за подоцна.

Иако посакуваме нашите искуства на сведочење да бидат како ова живо искуство, сепак не сите наши сведочења имаат ваква завршница. Но добро е да се запрашаме: Какви со-

седи сме ние во очите на нашите соседи?

Какво сведоштво им даваме за нашата вера и за нашата надеж?

Дали размислуваме да се поврземе со своите најблиски соседи? Можеби не треба да одиме многу далеку за да им сведочиме на другите?

Наше е да продолжиме да го исполнуваме Христовиот налог да одиме и да ги направиме сите народи негови ученици – „Учејќи ги да пазат сè што Сум ви заповедал!”

Да се посветиме најнапред на блиската околина. Можеби покрај нас има искрени души кои во срцата го сакаат Бога, но не знаат за неговите откровенија. Полињата се жолти!

Сабоџа, 19 октомври 2019

3. СТУДЕНТ НА МАДАГАСКАР СТАНУВА ПРОПОВЕДНИК

„Фрли го својот леб во водата, и ќе го најдеш после многу време“ (Проповедник 11,1).

Некој наш проповедник од Мадагаскар, еден петок попладне отишол со кола во една наша црква. Во текот на возењето забележал крај патот младич автостопер, кој му давал знак за да го земе. Тоа бил некој студент. Проповедникот застанал и го зел со колата. Патем тие разговарале и студентот му поставувал некои прашања на проповедникот, но не бил толку заинтересиран за теолошки теми. Проповедникот во оваа прилика му зборувал за вечниот живот и колку посериозно треба човек да размислува за тоа. Во почетокот студентот не покажувал посебен интерес за вечноста. Повеќе сакал да разговараат за земски работи. Но, при разделбата, му рекол на проповедникот дека ќе ја посети нашата црква на адресата што ја добил тогаш.

По половина година тој студент дошол во нашата црква. Сега покажал друго срце, бидејќи пројавил друго интересирање. И

не потрајало долго, тој решил да стори завет со Бога и денес и тој е добар проповедник на големиот остров Мадагаскар.

„Во делото на придобивање души се потребни голема тактичност и мудрост. Исус не се притеснувал да ја каже вистината, но тоа секогаш го правел со љубов. Во своето однесување со луѓето бил мошне тактичен и им укажувал промислено и љубезно внимание. Никогаш не бил груб, никогаш не изговорил непотребно некој остар збор, никогаш не ѝ нанел непотребна болка на чувствителната душа. Не ги осудувал човечките слабости. Ја зборувал вистината, но секогаш со љубов. Ги жигосал лицемерството, неверноста и беззаконието; но додека ги изговарал своите остри прекори, во неговиот глас се чувствува болка. Плачел над саканиот град Ерусалим, кој одбил да го прими него – Патот, Вистината и Животот. Го отфрлиле него, Спасителот, а Тој им пристапувал со нежност полна со сожалување. Животот му бил исполнет со самооткажување и со внимателна грижа за другите. Секоја душа била драгоценост во неговите очи. Иако секогаш внимавал на своето божествено достоинство, со најнежно внимание се наведнувал над секој припадник на Божјето семејство. Во секој човек гледал поткликната душа заради чиешто спасение дошол” (Елена Вајт, од книгата Евангелски работници).

Да не го омаловажиме денот на скромните почетоци, рекол Господ! (Захарија 4,10). Никогаш можеби ќе треба да кажеме многу малку, а тоа семе да донесе голем плод. Бог нека нè благослови во тие напори.

Сабоџа, 26 октомври 2019

4. „ПОДГОТВИ СЕ ДА ГО ПРЕСРЕТНЕШ СВОЈОТ БОГ!“

„Затоа, Израеле, вака ќе постапам со тебе, и бидејќи така ќе постапам со тебе, подготви се, Израеле, да го пресретнеш својот Бог!” (Амос 4,12)

Повикот што Бог ни го упатува нам ова саботно утро е јасен за секој од нас. Денот на доаѓањето на нашиот Господ брзо се приближува. Ненадејните настани како да ни зборуваат: „Подготви се да го пресретнеш својот Бог!”

Зошто Господ пред своето доаѓање ни ги упатува овие опомени? Тој би можел да дојде и без некакви најави и опомени за подготовка. Но какви би нè нашол тогаш? Мнозина денеска уште не се подготвени за неговото доаѓање, иако постојано слушаат опомени. А какви би биле тогаш кога не би знаеле за опомените?

Знаејќи ја нашата слабост и небрежност, па и заборавност, Бог нас постојано и одново нè буди и нè повикува да се освестиме и да вложиме најсериозни напори за да се подготвиме за средба со него и денот кога Тој ќе дојде да нè затече подготвени.

Но Тој своето доаѓање не го одложува само заради оние „кои не се подготвени, иако ја познаваат вистината. Тој тоа го прави уште повеќе заради оние кои никогаш не ни имале прилика да се запознаат со вистината! И тие треба да се приготват за Неговото доаѓање. А како ќе се приготват кога мнозина за тоа не знаат ама баш ништо?

Бог осмислил прекрасен план со помош на кој веста на опомената може да стигне до секој човек. Бог дозволил да се пронајде методот на печатење, така што на брз и лесен начин можат да се отпечатат десетици и стотици илјади книги. Веста во тие книги може да стигне на тој начин до секој кој е заинтересиран за вистината. А и да не е заинтересиран, можеби ќе се заинтересира од трактатот или книгата што ти, брате и сестро, би му ја понудил. И секој оној што ќе ја прифати веста и ги спроведе нејзините совети во животот, ќе има прилика да се подготви за денот на Христовото повторно доаѓање.

„Литературата што ние ја издаваме”, вели Духот на пророчството, „треба да приготви еден народ да го сретне својот Бог”.

Затоа, секој од нас може да планира да земе трактат или книга за оние кои исто така треба да се најдат приготвени за големиот Ден на доаѓањето на нашиот Господ.

Сабойа, 2 ноември 2019

5. ДЕЛОТО ШТО НИ Е ДОВЕРЕНО

„Како што Ти Ме испрати Мене во светот, така и Јас ги испратив во светот” (Јован 17,18).

Од Витлеем до Голгота Исус одел верно по сите патеки на човечкиот живот. Верно и послушно го исполнил сè она што било потребно според славниот небесен план на спасението. По воскресението и вознесувањето продолжил да го извршува својот небесен удел во планот на спасението како наш верен Поглавар свештенички. Но кого на Земјата го оставил да ја доврши таа негова започната работа? На ова прашање Исус сосема јасно одговара со зборовите: „Како што Ти Ме испрати Мене во светот, така и Јас ги испратив во светот”. На кого мисли Исус кога го кажува ова? Духот на пророштвото ни дава јасен одговор.

„На денот на своето вознесение Исус своето дело на земјата им го доверил на оние кои ќе ја примат светлината на евангелието; тие треба да ја извршат задачата.” (ЕГВ)

Зар е можно Исус ова да му го кажува на Отецот за тебе и мене? Зар е можно Тој да има исто таква доверба како што имал небесниот Отец кон него?

Да, Исус своето дело во потполност ни го доверил нам. Тој нема никаков друг план на работа. Јас и ти, во својот делокрут сме ополномоштени и пратени од самиот Спасител да ја извршуваме таа работа.

Може ли некој да се осмели да ја изневери ваквата голема доверба? Ние, кои го цениме Христовото дело, Христовите зборови и Заповеди, да ја оправдаме неговата желба и задолжение што Тој сака да го оствариме:

Да одиме и да му зборуваме на светот за Неговото спасение!

Сабота, 9 ноември 2019

6. ВОДАТА НА ВЕЧНИОТ ЖИВОТ

„А кој пие од водата што Јас ќе му ја дадам нема да ожедни довека, туку водата што ќе му ја дадам, ќе стане во него извор на вода, извирајќи во вечен живот” (Јован 4,14).

За да ни ја објасни возвишената вистина на спасението, Исус секогаш се служи со наједноставен и во исто време најдобар метод. Тој зема јасни и лесно разбирливи примери од секојдневниот живот и со помош на она што ни е јасно и лесно сфатливо ни го објаснува она што до тогаш ни било нејасно и несфатливо.

Најголема потреба на секој жив организам, понеопходна дури и од храната, е свежата бистра вода. А најголема потреба на човековата душа, поголема од секоја друга, е вистината за Христа – водата на вечниот живот. Оние кои своите души ги напоиле со таа славна духовна вода чувствуваат дека на најславен начин ја угасиле жедта на својата душа. Деновите на нивниот живот, сите стремежи и цели жуборат и течат од тој час како бранови на бистар поток кон славата на вечниот живот.

Дали твојата душа е напоена на ваков начин на овој небесен извор?

Можеби некој мисли дека ова прашање е сосема непотребно. Можеби некој и ќе рече дека е сосема непотребно да му се поставува вакво прашање на еден адвентист. Сепак, да застанеме малку и да размислиме за ова што Бог ни го кажува преку Духот на пророштвото. Постои еден јасен знак по кој сигурно може да се знае дали јас пијам од небесниот извор или мојата душа се пои од расипаните извори на овој свет. Слушнете ги внимателно овие зборови на Духот на пророштвото:

„Оној кој пие од живата вода станува и сам извор на животот. Оној кој прима станува дарител. Таа Христова милост во човековата душа станува слична на изворот во пустината кој освежува сè околу себе и прави оние кои веќе стојат на работ од

пропаста да ја чувствуваат пак силата на животот... Секој вистински наново роден ученик станува ревносен весник”.

Саботиа, 16 ноември 2019

7. ВИСТИНАТА ГО ПОБЕДУВА ЗЛОТО

„Немојте да мислите дека дојдов да донесам мир на земјата; не дојдов да донесам мир, туку меч“ (Матеј 10,34).

Било поставено прашањето, како би можело да има согласност помеѓу изјавата: „Не дојдов да донесам мир, туку меч!“ и песната која ја пееле ангелите, кога Исус се родил во витлеемските јасли: „Слава на Бога во висините, а на земјата мир, меѓу луѓето добра волја!“ (Лука 2,14) Песната на ангелите е во согласност со зборовите на пророкот Исаија, кој, при пророкување за Неговото раѓање, нагласил дека Тој ќе биде Кнез на Мирот. Евангелието е славна порака за мирот и добрата волја меѓу луѓето; благословот кој Исус дошол да го донесе, бил благослов на хармонија и мир. Тој го напуштил својот престол на славата и ја облекол својата божествена природа во човечка, за да ги врати човечките синови од отпадништво кон приврзаност на Бога, да ги поврзе нивните срца со срцето на Бескрајната љубов. Дошол на грешниот свет да му го претстави лекот против гревот, така што ниеден кој верува во Него да не загинае туку да стане едно со Него и со Отецот, и да добие вечен живот...

Состојбата на светот, во времето кога Исус дошол во него да стане човек, не била исклучителна. Во тоа време Писмото веќе било закопано под слоевите на човечката традиција, па Исус изјавил дека оние кои тврдат дека знаат да ја толкуваат Божјата реч, се всушност неразумни и незнајковци, дека не ги познаваат ниту Писмото ниту силата Божја...

Исус на своите сонародници и на светот така им ги претставил блескавоста, убавината и светоста на божествената приоро-

да, за да можат тесно да се поврзат со срцето на бескрајната Љубов. Тој внесол светлина во светот за да ја растера духовната темнина и да ја покаже вистината... Вистината, која има задача да обновува и да го врати човекот во првобитната состојба, го уништува злото; кога злото истрајно се негува, тоа почнува да го уништува грешникот...

Изопаченоста на грешникот, одбивноста кон вистината, направила Исусовата мисија да изгледа токму онаква како што им најавил на своите ученици – испраќање меч во светот; меѓутоа, судирите не се последица на настанување на христијанството, туку последица на противењето на срцата на оние кои не сакале да ги прифатат неговите благослови.

Од првото претставување на христијанството во светот, започнала смртоносната борба против него... Тие кои страдаат за вистината ја знаат вредноста на чистото Евангелие, слободното проучување на Библијата, слободата на совеста. (Bible Echo, Австралија, 12 март 1894).

Сабота, 23 ноември 2019

8. ТРУДОЉУБИВО ЧИТАЊЕ

„Овие беа благородни од оние во Солун, зашто го примија Словото сосем подготвено, и секој ден го испитуваа Писмото дали е така” (Деела 17,11).

Кога и да ги читаме овие драгоцените зборови, секогаш карактерите на овие благородни истражувачи на Светото писмо ни засветлуваат со најубава светлина. Но ни во тие времиња немало сите такви благородни црти. За оние во Солун изрично се вели дека им недостигало тоа. А овој извештај за Верејците останал како светол пример на искрените истражувачи на вечните вистини. Секој од нас многу би се радувал кога денес би наишол на такви искрени истражувачи. Има ли и денеска такви прија-

тели? Можеби нашиот тесен ограничен човечки духовен вид не забележува такви личности околу себе. Но оној кој ги знае сите тајни и го познава секое срце ни зборува преку Духот на пророчството:

„Секаде каде што се проповедаат вистините на евангелието, сите кои искрено сакаат да го следат вистинскиот пат, трудољубиво и внимателно ги проучуваат светите списи. Кога во завршниот период од историјата на оваа земја луѓето на кои им се проповедаат тие вистини би го следеле примерот на Верејците, проучувајќи ги секој ден светите списи и споредувајќи ја Божјата реч со пораката што им се изнесува, денеска би постоел голем број луѓе предани на прописите на Божјиот закон таму каде што сега сразмерно се малку. Меѓутоа, мнозина, кога ќе им се изложат непопуларните библиски вистини, одбиваат да се впуштат во какво било истражување. Иако не можат да го побijat јасното учење на Светото писмо, тие во никој случај не се согласуваат да ги проверат изнесените докази. Некои пак сметаат дека е сосема сè едно дали ќе ја примат или ќе ја отфрлат новата светлина дури и ако тоа учење навистина е вистинито. Тие радо се држат за пријатните измислици со кои непријателот вешто се служи за да ги заведе душите. Така заблудата ги прави слепи и тие се одделуваат од небото.

Секому ќе му биде судено според светлината што му била дадена. Господ ги праќа своите претставници со порака на спасението и сите оние што ја чуле таа порака ги смета за одговорни за ставот што го зазеле кон зборовите на неговите слуѓи. Оние што искрено се стремат кон вистината, ќе се потрудат во светлината на Божјата реч внимателно да го проверат учењето што им е изнесено.“

„Оние кои денеска проповедаат непопуларни вистини, не смеат да губат храброст ако понекогаш, дури и кај оние што се нарекуваат христијани, најдат на ист ваков неповолен прием на каков што наишле Павле и неговите соработници кај луѓето за кои се залагале. Весниците на крстот мора да се вооружат со буд-

ност и со молитва, да одат храбро напред со вера, работејќи секогаш во Христово име. Тие мора да го издигнуваат Христа како посредник меѓу човекот и небото во небесната светиња, како единствен кон кого се сосредоточени сите жртви од Стариот завет и со чијашто откупителна жртва престапниците на Божјиот закон повторно можат да добијат мир и проштавање.” (Од книгата Делата на апостолите).

И денеска има благородни истражувачи кои внимателно ги прелистуваат нашите списанија и книги и се радуваат на секој зрак на светлина која ги осветлува од тие страници. Но како да дојдат до тие книги и списанија оние кои воопшто и не чуле ниту знаат дека такво нешто постои. Како што Павле им ја однел на Верејците светлината на вистината која тие потоа внимателно ја истражувале, така исто и јас и ти треба да им ја однесеме оваа света литература на благородните истражувачи во наше време која ќе им помогне да го најдат патот за вечен живот.

Саботја 30 ноември 2019

9. ДА РАБОТИМЕ ДОДЕКА Е ДЕН

„Јас треба да ги вршам делата на Оној што Ме прати додека е уште ден; зашто настапува ноќ кога не ќе може никој да работи” (Јован 9,4).

Ако сакаме некоја работа да биде добро завршена, сигурно и точно, тогаш ние се трудиме да ја завршиме во најпогодно време – време кога добро се гледа сè што се работи. Штом нокта ќе почне да паѓа, одеднаш работата станува многу потешка, а кога ќе падне потполн мрак секаква работа без светлината е невозможна. Истото се случува и во духовен поглед. Денес е уште ден, зраците на сонцето на милоста сè уште блескаат и со полн сјај и топлина, иако на секој повнимателен посматрач потполно му е јасно дека тоа духовно сонце на милоста веќе длабоко се нава-

лило на запад. До неговото потполно заоѓање останало уште многу малку време.

Но работата мора да се доврши. Небесниот господар точно го знае времето. Време има уште доволно за довршување на жетвата, ако побрзаме. Сите средства потребни за тоа ставени ни се на располагање.

Во што е тогаш проблемот? Зошто ни се дава оваа опомена? Небесниот господар нешто забележал, па затоа нас нè опоменува преку перото на Духот на пророштвото:

„Христовото доаѓање ќе се случи во најмрачниот час од историјата на овој свет... Делото кое Црквата нема да го заврши во мирно време и во напредок, ќе мора да го заврши под најтешки услови, во време на најголеми кризи и во многу неповолни и обесхрабрувачи околности”.

Секој од нас нека размисли денес за следново прашање: Зошто ни е дадена оваа опомена?

Сабоџа, 7 декември 2019

10. ЛИЧНА МИСИОНСКА РАБОТА

„И им го проповедаа Господовото слово нему и на сите, кои беа во неговиот дом” (Дела 16,32).

Личната мисионска работа е најголемата работа која можеме да ја извршуваме. И покрај огромната важност на јавното проповедање, душите можат да бидат донесени кај Христа само со личен контакт. Евангелието бара лична одговорност, личен напор и лична жртва. Ние треба да се приближиме до луѓето преку лични залагања. Благословите на Евангелието треба да бидат пренесени до луѓето преку директен контакт, со лична служба.

Библскиот извештај бележи: „Околу полноќ, Павле и Сила се молеа и со песна Го славеа Бога, а затворениците ги слушаа. Но одеднаш стана силен потрес, така што се стресоа основите

на темницата: во истиот миг се отворија сите врати, и на сите им паднаа оковите. А чуварот на затворот се разбуди и кога ги виде отворените врати на темницата, го извади мечот и сакаше да се убие, мислејќи дека затворениците избегале. Но Павле викна со силен глас, велејќи: „Не прави си себеси никакво зло, зашто сите сме тука!“ А тој побара светлина, истрча внатре и треперејќи падна пред Павле и Сила; ги изведе и рече: „Господино, што треба да правам за да се спасам?“ (Деела 16,25-30).

Домот на овој стражар во Филипи можел да биде спасен само затоа што апостол Павле – тој голем Христов мисионер – по своето чудно ослободување од затворот му ја објавил најревносно веста на спасението на тој дом и тоа во личен контакт со нив. Затоа преку Духот на пророштвото Бог нè повикува и тебе и мене со својата Библија да тргнеме во оваа толку важна и толку благословена лична работа. „Времето поминато во носење на евангелието на мирот во семејствата, во разговори за Бога и во молитви, во пеење песни и објаснување на Неговите славни зборови ќе сторат многу повеќе добра отколку сите јавни проповеди. Често умовите се десет пати појако поттикнати со лични повици отколку со кој било друг вид на работа“ (Елена Вајт).

На нас почива одговорноста да им ја откриеме на луѓето радосната вест за нивното спасение. Секој наш потфат треба да биде насочен во таа насока. Оние што ќе се фатат за работата што им е одредена, ќе бидат не само благослов за другите, туку и самите ќе бидат благословени. Свеста дека својата должност ја извршиле како што треба, ќе има повратно влијание и на нивните души. Обесхрабрените ќе заборават на својата обесхрабреност, слабите ќе станат силни, неупатените ќе се вразумат и сите ќе најдат надеж и сигурен помошник во Оној, кој ги повикал. Христовата црква е организирана да служи; нејзината лозинка е: „Да се служи!“

Затоа да ги послушаеме повикот: „Зборувај како што би зборувал Исус, делувај како што Тој би делувал. Постојано откривај ја милоста на Неговиот карактер. Откривај го богатството

на љубовта, кое претставува темел на сите Негови подучувања и сите Негови постапки кон луѓето. Понизните работници во соработка со Христа, можат да ги допрат жиците на срцето, чии вибрации ќе се слушаат до крајот на земјата, одсвонувајќи во бескрајните времиња на вечноста, како најубава мелодија.”

Саботиа, 14 декември 2019

11. НЕМИ СВЕДОЦИ

„Она што го видовме и го чувме, тоа ви го навестуваме, та и вие да имате заедништво со нас; а нашето заедништво е со Отецот и Неговиот Син, Исус Христос. Тоа ви го пишуваме за да биде радоста наша потполна“ (1. Јованово 1,3.4).

Пред неколку години, еден студен декемврски ден, на вратата на проповедничкиот дом, засвонило свончето. Надвор столел еден постар човек. Во рацете држел книга „Христијанинот и неговата вечна иднина.“ Непотребно е да се каже дека оваа книга била читана повеќе пати, бидејќи тоа се видело на прв поглед.

Овој човек не се сеќавал од каде му е таа книга, но во тек на читањето дошол до сознание и цврсто осведочување дека во неа е изнесена вистина. Семето, кое било посеано пред многу години, почнало да расте и еден ден човекот почувствувал голема желба да ги види оние кои ја издале таа книга.

Средбата со проповедникот не го израдувала само него, туку и сите верници кои набрзо можеле да го запознаат во молитвениот дом. Човекот одлучил да тргне по Божјиот пат. Многу евангелски работници раскажуваат за вакви искуства.

Духот на пророштвото зборува за немите сведоци во кои е содржана веста за нашето време:

„Тоа се неми сведоци за Бога. Во минатото тие биле орудија во Неговите раце, со кои ги осведочувал и ги обраќал душите. Мнозина ги читале со голема љубопитност и при тоа го запоз-

навале делото на Христовото помирување. Тие се потпреле на неговата сила. Тие ги предале своите души на Создателот и чекале и се надевале дека Спасителот скоро ќе дојде, да го однесе својот народ во вечниот дом. Овие книги во иднина на многумина ќе им го објаснат евангелието и ќе им го покажат патот на спасението.

Браќа и сестри, бидете ревни во ширењето на овие книги. Бидете со цело срце во таа работа и тогаш со вас ќе биде Божјиот благослов! Одете со вера напред, вие кои се молите Бог да ви ги приготви срцата за неговата светлина...” (Елена Вајт, *Колџорџерска служба*, стр. 125).

Овој совет треба да го прифатиме не само денес, туку во секоја прилика кога на некогo можеме да му ја понудиме Речта на животот. Книгите и брошурите што ги имаме содржат благословена вистина, моќна да ги придвижи и вдахне човечките срца. Тие нека бидат неми сведоци во крајот во кој живееме, кои тивко и незабележително ќе го вршат своето спасоносно дело! Амин.

Сабоџа, 21 декември 2019

12. ДОБРОСОСЕТСКИ ОДНОСИ

Насекаде околу нас живеат луѓе. Каде и да тргнеме се сретнуваме со луѓе. Некои ги познаваме, а некои ни се непознати. За некои знаеме повеќе, а за некои помалку. Факт е дека човек не може да живее сам. Особено тоа е вистина во големите градови, во станбените згради со многу станови. За жал, се случува токму тука станарите да не се познаваат.

Дали ние ги познаваме своите соседи? Дали знаеме во каков дом живеат и каков е нивниот начин на живот? Дали се интересираме за нив и за нивното добро? Тоа не би требало да биде интересирање од љубопитност, туку потреба, за да можеме во мо-

менти на потешкотии или некои неволји им ја пружиме неопходната помош.

Говорејќи за своето доаѓање, Христос ги споменал мерилата според кои ќе го испита секој човек на Земјата. Тие мерила се објавени во Евангелието според Матеј 25. глава. Исус им зборува на оние кои му дале да јаде, кои го облекле, го посетиле и му помогнале во Неговите секојдневни потреби. Интересно е да се напомене дека Христос однапред рекол дека праведните ќе одговорат чудејќи се кога го сториле тоа за Него. Но Исус одговара: „Вистина ви велам, доколку му направивте на еден од овие мои најмали браќа, Мене ми направивте” (Матеј 25,40).

Секој верник во нашата црква би требало да ги познава своите соседи, секогаш да биде подготвен да им помогне. Би требало да ги посетува и болните, готов да им помогне на немоќните, на старите и на оние кои ненадејно ќе се најдат во некоја неволја. Така ќе го исполнат „законот Христов”. Бог секогаш ќе ни даде прилика да им сториме на ближните некое добро, да им укажеме некаква помош и на тој начин да ја отвориме вратата на нивното срце, за да им упатиме утешен збор заснован на Светото писмо.

Многумина денес во светот се осамени и се препуштени сами на себе. Особено тоа е случај со постарите лица. Зар не би требало да ги посетиме и со нив да се подружиме неколку моменти, да поразговараме и да ги охрабриме? Мора да имаме на ум дека евангелието ќе можеме успешно да им го проповедаме на оние со кои сме склопиле пријателство. Кога меѓусебно ќе се познаваме, зборот на вистината полесно ќе допре до срцата.

Божјиот народ треба да биде познат по своите милостиви дела кон ближните. А тие ближни се оние кои живеат во нашата околина, во нашата улица, во нашата зграда, во нашата населба, во нашето село.

Да се трудиме со сите нив да воспоставиме пријателски односи, за да можеме да им ја упатиме речта на спасението!

Сабота, 28 декември 2019

13. И ТИЕ ДА ГО СЛУШНАТ НЕГОВИОТ ГЛАС

Драги браќа и сестри, денеска дојдовме во молитвениот дом за да го славиме Бога. Го славиме за она што Тој го сторил за нас и за она што го прави за нас. Ние имаме прилика да го славиме, но има ли такви кои копнеат за ваква прилика? Се разбира дека има. Денес имаме можност да се потсетиме на Христовите зборови: „Како што Татко ми ме познава мене, и Јас го познавам мојот Татко; и Јас го давам мојот живот за овците. И други овци имам, што не се од овој овчарник; и нив треба да ги доведам, па ќе го слушаат Мојот глас и ќе биде едно стадо и еден Пастир” (Јован 10,16).

Христос сака и други да доведе во неговиот молитвен дом. Замислете колку би било убаво да се соберат сите наши пријатели, па и непријатели, нашите познаници, потоа оние браќа и сестри кои од некои причини, можеби здравствени или поради противење во семејството, не можат да дојдат во молитвениот дом. Замислете ја само таа сцена. Сите заедно да го славиме Христа. Христос нè повикува на акција и ни вели: Одете! Направете ги мои ученици! И тие да дојдат во моето трло!

Познатиот проповедник и евангелист Муди, рекол: „Знам само еден брз начин за доведување на луѓе кај Христа. Ако четворица луѓе се сложат да доведат некого кај Христа, првиот од нив треба да го посети веднаш по појадокот. Човек обично не обрнува внимание на таква посета. Меѓутоа, замислете пред ручекот да го посети вториот и да ја изрази неговата желба да го запознае со Христа. Човекот можеби малку ќе се вознемири. Меѓутоа, ако се појави третиот, човекот ќе биде видно вознемирен. Ќе се запраша: „Како толку многу луѓе да се грижат за мојата душа?” И пред да појде на вечерна починка, нека дојде четвртиот. Сигурен сум дека таа ноќ нема мирно да спие.

Можеби оваа метода на Муди ни се чини малку нереална, но реален е фактот дека треба да се грижиме за тоа да го шириме евангелието за Исуса Христа со другите. Ако не можеме да ги доведеме кај Христа своите пријатели, да побараме други.

Често велиме дека копнееме Исус да дојде, да нè земе што е можно порано во својот дом. Дали тоа навистина го мислиме? Дали сме подготвени да излеземе пред Него? Кога Исус денес би дошол, каков би бил нашиот извештај за работата за Него? Колку време поминало откако последен пат сме му говореле некому за Божјата љубов, сме го охрабриле да има доверба во Бога? Кога последен пат сме повикале некого да дојде со нас во црква?

Ајде да размислуваме за ова и да се молиме Бог да ни даде прилика за следната сабота да повикаме некој наш пријател! Нека биде наш гостин не само во црква, туку и да го повикаме и во нашиот дом на саботен ручек. Тоа може да биде прилика да поразговораме за нашиот духовен живот. Да не бидеме рамнодушни кон другите! Да им пружиме чувство на топлина! Да им покажеме дека се радуваме кога ги гледаме во нашата средина! Оваа седмица да најдеме време да посетиме некој наш пријател, роднина или познаник. Да го повикаме да дојде во сабота кај нас, заеднички да го славиме Бога. А Бог ќе го награди нашиот труд! Амин.

**ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
4/2019**

Мисионски стихови

Излегува тримесечно

Издава:

Христијанска адвентистичка
црква, црква на адвентистите
на седмиот ден

Превод и подготовка:

Мелита Томовска

Коригирал:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

Адреса:

Ул Влае 42
1000 СКОПЈЕ

Тел/факс:

+389 2 20 48 038

E-mail:

www.adventisti.org.mk

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА